

V tomto příběhu vám chci říct, jak se můj život úplně změnil.
Nejprve vám o sobě krátce povím. Jmenuji se Nataša, je mi třiadvacet let. Jsem štíhlé postavy.

Nejsem z bohaté rodiny a pracuji jako barmanka v jednom z nejlepších barů v našem městě.

Plat nebyl vysoký, ale dost na živobytí. A práce nebyla vůbec nudná. Neustále nové známosti, dobrá atmosféra. Celkově jsem svou práci opravdu milovala.

Jednoho letního večera přišla do mého baru kamarádka, kterou jsme se dlouho neviděla. Jmenuje se Kristina.

Začali jsme se ve škole kamarádit a dlouho jsme byli, jak se říká, nerozlučné.

Kristina je ve stejném věku jako já. Vždy jsem ji považovala za velmi energickou a účelovou dívku.

Před nějakou dobou odešla Kristina do zahraničí a našla si práci. Z jejích stránek na sociálních sítích bylo jasné, že se jí daří velmi dobře. Luxusní oblečení, drahé auto, cestování. Často jsme si s ní dopisovali, ale přesto o své práci raději nemluvila.

Tentokrát přišla navštívit své příbuzné a samozřejmě i mě. Toho večera seděla u baru až do samotného uzavření našeho podniku. Diskutovali jsme o mnoha věcech. V určitém okamžiku zahájila rozhovor o tom, jak mi ráda pomůže najít práci v zahraničí, řekla, že tam bude spousta peněz a že se se mnou bude každou chvíli setkávat, jen se musím rozhodnout. Musím říci, že jsem jejím slovům nepřikládala žádnou důležitost.

Po uzavření baru mě Kristina doprovodila domů a odešla.

Následujícího dne jsme se znovu setkali a Kristina znovu připomněla svůj návrh. Tentokrát už rozhovor byl bez pití a se vší vážností. O práci neřekla nic konkrétního.

- Něco vymyslíme, řekla - nebudete litovat.

Řekl jsem, že si to musím ještě rozmyslet.

Následujícího dne Kristina odletěla zpět a já jsem vážně přemýšlel o jejím návrhu. Co může být lepší než žít v krásné zemi, cestovat a kamarádku připravenou ve všem pomoci. Celý týden mě tato myšlenka pronásledovala a v určitém okamžiku jsem se rozhodl, že to chci zkusit. Večer jsem zavolala Kristině o svém rozhodnutí, na které odpověděla, že je z toho velmi šťastná.

Druhý den jsem dala výpověď z baru. Okamžitě jsem si koupila letenku a ráno jsem se vydala na letiště.

Celý let jsem přemýšlela, zda dělám správnou věc.

Po přiletu už na mě Kristina čekala.

Cestou z letiště Kristina mluvila, že tady leží peníze na zemi a stačí se jen sebrat. Všechno bude v pohodě a že si brzy budu moci dovolit takové auto v kterém právě jedeme.

Počasí za oknem dodávalo zvláštní náladu. Cesta z letiště trvala asi dvě hodiny. Během této doby mluvila Kristina hodně o zemi, kultuře a tradicích.

Než jsme dorazili do Kristiny bytu, byla už tma.

Byt sestával ze dvou obrovských ložnic, jednoho obývacího pokoje a kuchyně. Byly umístěny v padesátém čtvrtém patře mrakodrapu s nepopsatelným výhledem.

Po sprchování jsem se rozhodla, že je čas se zeptat na práci. Co je na ní, že Kristina dokázala za rok vydělat peníze na drahé byty a drahé auto.

Když jsem padla na postel, řekla jsem Kristině, že je čas mě informovat.

- No ... nejprve si poslechni konec, než vyslovíš nějaké závěr - řekla Kristina. Upřímně řečeno, tato slova mě trochu znepokojovala.

- Nezáskávám všechny peníze legálně, ale všechno je naprosto bezpečné. Všude jsou lidé, všude je vše zajištěno a prostě nemohou být žádné problémy, opakovala Kristina.

"Dobře, dobře, ale stále blíže k věci," řekl jsem.

- Práce souvisí s drogami - odpověděla Kristina.
- Sakra, proč jsi mi to hned neřekla, to nemůže být bezpečné.
- Je to naprosto bezpečné. Tvým jediným úkolem je přepravit je do jedné ze zemí jihovýchodní Asie. Letiště má své vlastní lidi, kteří dostávají hodně peněz a není se čeho bát, opakovala.
"Nechci to dělat, je to zločin a všechno je špatně," řekla jsem.
- Dám ti čas, přemýšlej, jen přemýšlej, jsou za to bobrovské prachy. Můžeš si trochu vydělat a otevřít si vlastní podnikání, to je cesta do budoucnosti - řekla Kristina. - Ujišťuji tě, že je to naprosto bezpečné.
Polovinu noci jsem nemohla spát z těch myšlenek, které byly v mé hlavě. Na jedné straně jsem pochopila, že je to úplně hloupý nápad, ale na druhé straně myšlenka na peníze a bezstarostný život říkala - vezměte to a udělejte to.
Když jsem se rozhodla odložit rozhodnutí na ráno, stále jsem se přinutil spát.
Když jsem ráno se probudila, ležela jsem asi hodinu v posteli a představovala si, jak by se můj život mohl změnit, kdybych souhlasila.

Přemýšlela jsem, že si někde u moře otevřu svůj vlastní bar a udělám se jen pro sebe. To byl můj životní sen. Tato myšlenka mě vlastně přiměla se rozhodnout. A tehdy jsem si řekla, že jakmile vydělám dost peněz, půjdu hned od toho.
Řekla jsem to Kristině. Byla velmi šťastná.
- Teď jdeme, někomu tě představím. Pochopíš, že lidé, kteří za tím vším stojí, jsou velmi vážní a mají skvělé kontakty.
Dopoledne byla domluvena schůzka. Vydali jsme se do nejbohatší čtvrti s luxusními domy.

Zastavili jsme se u jednoho z nich a šli jsme do dvora obrovského domu. Na dvoře bylo drahé Lamborghini. Teď jsem pochopila, jak bohatý musí být jeho majitel.

- Páni, tohle je auto - řekl jsem a podívala se na Kristinu.

- Nemá jediný, má celou flotilu vozidel - odpověděla Kristina.

Když jsme obdivovali tento luxus, šli jsme dovnitř domu, který nebyl o nic méně luxusní. Přivítal nás černochoz, který byl celý ve zlatě.

Kristina nás navzájem představila. Muž se jmenoval Michael.

Kristína mu řekla, že jsem seznámena s náplní práce, a že jsem připraven spolupracovat.

Michael odpověděl, že je rád, že teď to půjde trochu rychleji, a řekl Kristině, aby mě všechno naučila. Rozhovor nebyl dlouhý. Poté jsme jeli nazpět. V příštích několika dnech mi Kristina řekla o všech detailech. Že nemusíte nic schovávat, vše se přepravuje jednoduše v tašce a lidé na letišti, kteří provádějí bezpečnostní kontroly, jednoduše zavírají oči před tím, co je uvnitř tašky. Řekla, že kontrola probíhá až po odletu a po příjezdu nikdo nic nekontroluje a že se s tou osobou musíte jen setkat a předat mu tašku.

První dva týdny jsem nebyla nikam poslána, ale během této doby Kristina odletěla dvakrát do jiné země. Po návratu šla k Michaelovi a obdržela slušnou částku.

Jednoho dne Kristina oznámila, že teď jsem na řadě, abych letěla, protože bude muset letět do jiné země. Celou noc jsem nespala, byla jsem nervózní. Nikdy to nebylo tak děsivé. Následujícího dne jsme s Kristinou šli k Michaelovi. Předal batoh obsahující tři velké pytle bílého prášku.

Cestou na letiště Kristina řekla, že po příjezdu musím jít do určité části města, setkat se s osobou, která prodává u stánku jídlo, a dát mu batoh. Poté můžu bezpečně odletět zpět.

Odvezla mě na letiště, popřála mi štěstí a řekla mi, abych nebyla nervózní.

- jak tady nemůžeš být nervózní - pomyslel jsem si.

Když jsem se rozloučil s Kristinou, šla jsem do budovy letiště.

Byla jsem šíleně nervózní. Představovala jsem si, co by se stalo, kdybych byl zadržena. Když jsem vstoupila na letiště, uviděl jsem na kontrolním stanovišti muže, který odpovídal popisu Kristini. Položila jsem tašku na pás a prošela jsem detektorem kovů. Inspektor se na mě jen mírně usmál, když se obsah mého batohu zobrazoval na obrazovce monitoru. Poté následovala osobní kontrola, u které byl také uplacený inspektor. Opravdu všechno šlo dobře a brzy jsem už byla v letadle. Když jsem dorazil do cílové země, prošla jsem pasovou kontrolou poměrně rychle. Ve skutečnosti nikdo vak neprozkoumal. Zjevně stačí zkontrolovat pouze na letišti odletu. Další hodinu taxíkem a dostala jsem se na správné místo. Hned jsem našel osobu, kterou Kristina popsala. Ve skutečnosti tam byl sám. Když jsem k němu přišla, vysvětlila jsem anglicky, že jsem nový kurýr. Člověk u stánku, také dobře rozuměl anglicky, jak mi řekla Kristina.

Jen se podíval do batohu a odpověděl, že je všechno v pořádku.

Po předání zásilky jsem se rozhodla okamžitě opustit tuto zemi a vydala se na letiště.

Když jsem se vrátila, Kristina tam ještě nebyla, vezla zboží do jiné země. Vrátila se jen o den později.

Pak jsme šli k Michaelovi, kde jsem dostali odměnu v podobě pěti tisíc dolarů. Pocity byly neskutečné, nikdy v životě jsem nedržela tolik peněz ve svých rukou.

Poté jsme s Kristinou šli na pláž, kde jsme diskutovali o mé cestě, dělali plány do budoucna, plavali a opalovali se.

Během příštích dvou měsíců jsem měla další tři služební cesty. Během této doby jsem se naplno zapojila do práce. Už jsem neměla žádný strach. Volný čas jsem trávila na pláži, začala vést zdravý životní styl, každé ráno jsem běhala. Život byl krásný.

Třetí měsíc práce byl docela rušný, ale vyděla jsem si na nové auto, mohla jsem si dovolit drahé šaty, šperky, elitní restaurace, kosmetické salony. Také jsem si mohla koupit malé, ale útulné studio.

Podařilo se mi jít na týden domů, kde jsem potěšila své příbuzné dárky a trochu jsem jim pomohla penězi. Když jsme se vrátila zpět, Michael zavolal. Když jsme k němu přišli s Kristinou, řekl, že budeme muset nést další dávku společně, protože je docela velká. Nebylo pro nás nic překvapivého. Jednou jsme už letěli s Kristinou společně. Následujícího dne jsem se zastavila u Kristiny a šli jsme k Michaelovi.

Michael nám předal dva pytle. Je třeba poznamenat, že byly těžké, pravděpodobně sedm až osm kilogramů. Michael také řekl, že takové výlety jsou extrémně vzácné, ale pak můžete klidně odpočívat dva týdny. Také řekl, že za tuto dávku dostáváme padesát tisíc dolarů.

Abych byla upřímná, v tu chvíli jsem měla představu, že tato cesta bude poslední, spočítala jsem si, že teď budu mít určitě dost peněz, abych si splnila svůj sen.

Na letišti všechno proběhlo dobře a nastoupili jsme do letadla. Cestou jsme se rozhodli, že se tentokrát trochu zdržíme v asijské zemi, půjčíme si jachtu a poplujeme ostrovy, pronajmeme si bungalov na pobřeží oceánu a odpočinieme si. Po těchto rozhovorech jsem byla netrpělivá, abychom rychle předali balíčky a začala dovolená.

Rozhodla jsem se, že na ostrově řeknu Kristině, že končím, a možná bych ji mohla přesvědčit, aby jsme společně otevřeli bar na pobřeží. Koneckonců bar není jen práce, ale také neustálá zábava, známosti a obecně pohodová atmosféra. Po přistání jsme jako vždy prošli pasovou kontrolou a opustili letiště.

Přiletěli jsme brzy ráno, byla ještě tma, ale schůzka byla tak naplánována.

- Navrhuj neodkládat cestu na ostrovy - navrhla jsem Kristině.

- Dobře, udělejme všechno rychle a hned jdeme - odpověděla.

Jakmile tuto větu dokončila, vrhli se na nás ze všech stran policisté. Okamžitě nás srazili na zem a nasadili pouta.

Strach, který jsem v tu chvíli zažila, nelze slovy popsat. Celý život mi proletěl před očima.

Ve stejné chvíli k nám přistoupil muž v civilní uniformě a ukázal nám osvědčení.

Mluvil dobře anglicky.

- dobře, jsme na tom špatně - řekl, díval se na nás a otevřel tašky.

Musím říci, že v té chvíli jsem byla němá, třásla jsem se strachem.

Dalších asi deset minut jsme leželi na asfaltu, zatímco policisté fotografovali a vyplňovali nějaké papíry.

Poté nás zvedli a posadili do policejní dodávky, dveře se za námi zavřely.

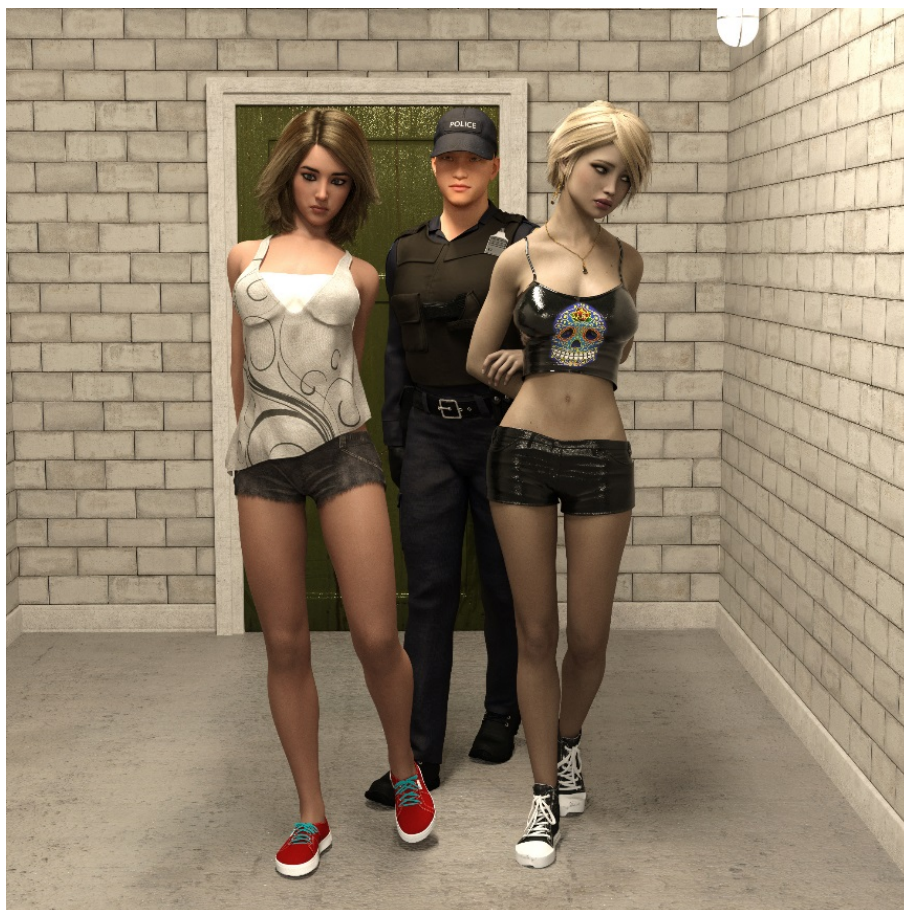
Při pohledu na Kristinu jsem viděla, jak se třásla strachem.

- Co se stane teď? Zeptala jsem se žalostně.

- Nevím, hlavní je neříkat nic nadbytečného, nemluvit ani o Michaelovi, pouze v tomto případě nás z toho bude moci vytáhnout - odpověděla Kristina.

V tu chvíli jsem si vzpomněla na naše rozhovory o tom, co by se stalo, kdybychom byli zadrženi. Kristina vždy říkala, že nejdůležitější je mlčet, pokud něco říkáte, držte se verze, že jsme to vyzvedli ve schránce a prostě jsme to vezli do jiné země, abychom to také nechali ve schránce. Vždycky říkala, že Michael je člověk s velkými kontakty a vždy nám pomůže. Hlavní věc je nemluvit o tom, kde to dostáváme a komu to předáváme.

Dodávka se brzy zastavila a dveře se znovu otevřely. Policista nám řekl, abychom vystoupili, a vzal nás na policejní stanici.

Na stanici nás přebral vyšetřovatel. Okamžitě odvedl Kristinu do vyšetřovací místnosti a já jsem byla zavřena do mřížové cely s jednou palandou.

Dalších pár hodin jsem strávila jen se svými myšlenkami. Neustále jsem si opakovala slova Kristiny, že nás Michael vytáhne, ale v té chvíli to z nějakého důvodu nebylo o nic jednodušší. Kromě toho jsem věděla, že v této zemi je za drogy až trest smrti, a byli jsme chyceni s obrovským kontrabandem. Po nějaké době pro mě přišel policista.

Vzal mě do vyšetřovací místnosti, kde byla Kristina a několik dalších lidí. Vypracovali protokoly, podepsané papíry. Bylo mi řečeno, abych stála stranou.

O několik minut později vyšetřovatel řekl policistovi, že Kristinu muže odvézt. Znovu jí nasadili pouta a odnesli ji z místnosti.

- Posadte se - řekl mi vyšetřovatel a ukázal na židli.

Posadil jsem se na židli a vyšetřovatel mi okamžitě začal klást otázky.

- Řekněte nám, od koho jste ty drogy máte, komu byly určeny a kolikrát už jste pašovala.

Začala jsem mu říkat verzi, o které jsme s Kristinou mluvili, že jsme brali drogy z úkrytů a odevzdávali jsme je do schránky v parku.

- Takže, už jsem všechny ty nesmysly slyšel - řekl vyšetřovatel - Chápeš vůbec, do čeho jsi se dostala?

Ano, pro takový zločin máte zaručen trest smrti, a pokud dobrovolně řeknete všechno, udělám vše pro to, aby vás udržel naživu.

V tu chvíli jsem byla v rozpacích, ale uvědomila jsem si, že když mu řeknu, všechno jen zhorším.

- Říkám ti pravdu - odpověděl jsem.

- Tak dobře, už mě to unavuje, pokud si myslíš, že tady se s tebou budou párat, pak se velmi mýlíš.

Po těchto slovech někam zavolal a lidé znovu vstoupili do místnosti. Začali vyplňovat nějaké papíry.

- No, nespěchám, mám spoustu času- odpověděl vyšetřovatel - Myslím, že váš názor se velmi brzy změní.

Po těchto slovech řekl, at mně odvedou.

Dva policisté mi znovu nasadili pouta a odvedli mě na dvorek policejní stanice, kde stála policejní dodávka. Byla jsem naložena a odvedena.

Jeli jsme asi hodinu. Když se dodávka znovu zastavila a dveře se otevřely, uvědomil jsem si, že jsme na území vězení. Potkali nás vězeňští důstojníci ve vojenské uniformě.

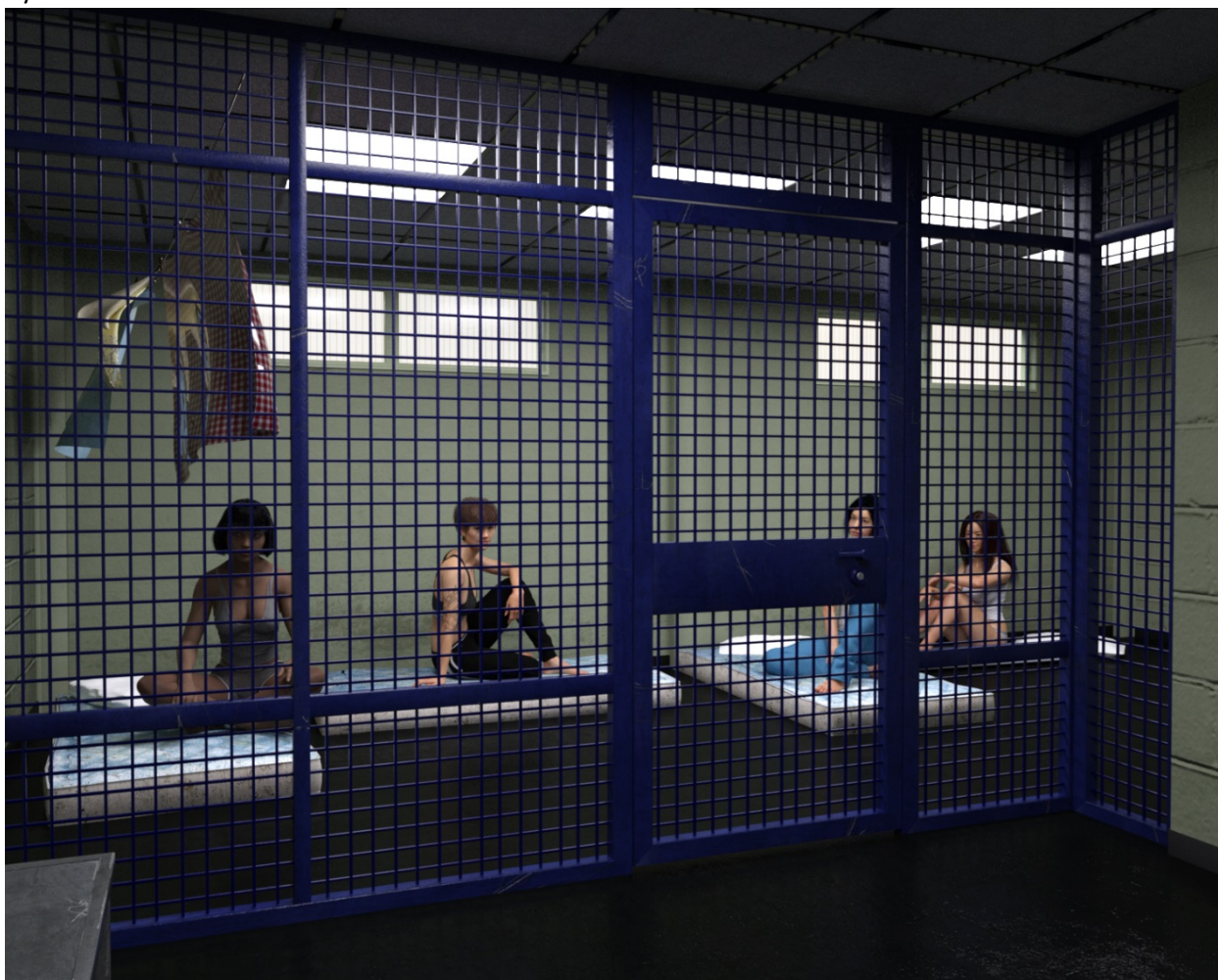
Okamžitě mě odvedli do kanceláře, kde mi nařídili odevzdat všechny cenosti a dát je do trezoru pod obrazem. Vysvětlili mi, že se jedná o vězení, kde jsou během vyšetřování zadržování zadržování a že až do soudu tu budu. Po tom všem jsem byla odvedena chodbou.

Vedl mě muž, který také dobře mluvil anglicky.

- Neměla jsi vyšetřovateli říct celou pravdu. Koneckonců, lidé, kteří do naší země dovážejí drogy, to mají ve vězení těžké.

Z jeho slov šel strach. Celé moje tělo otupělo. Strašně jsem se bála.

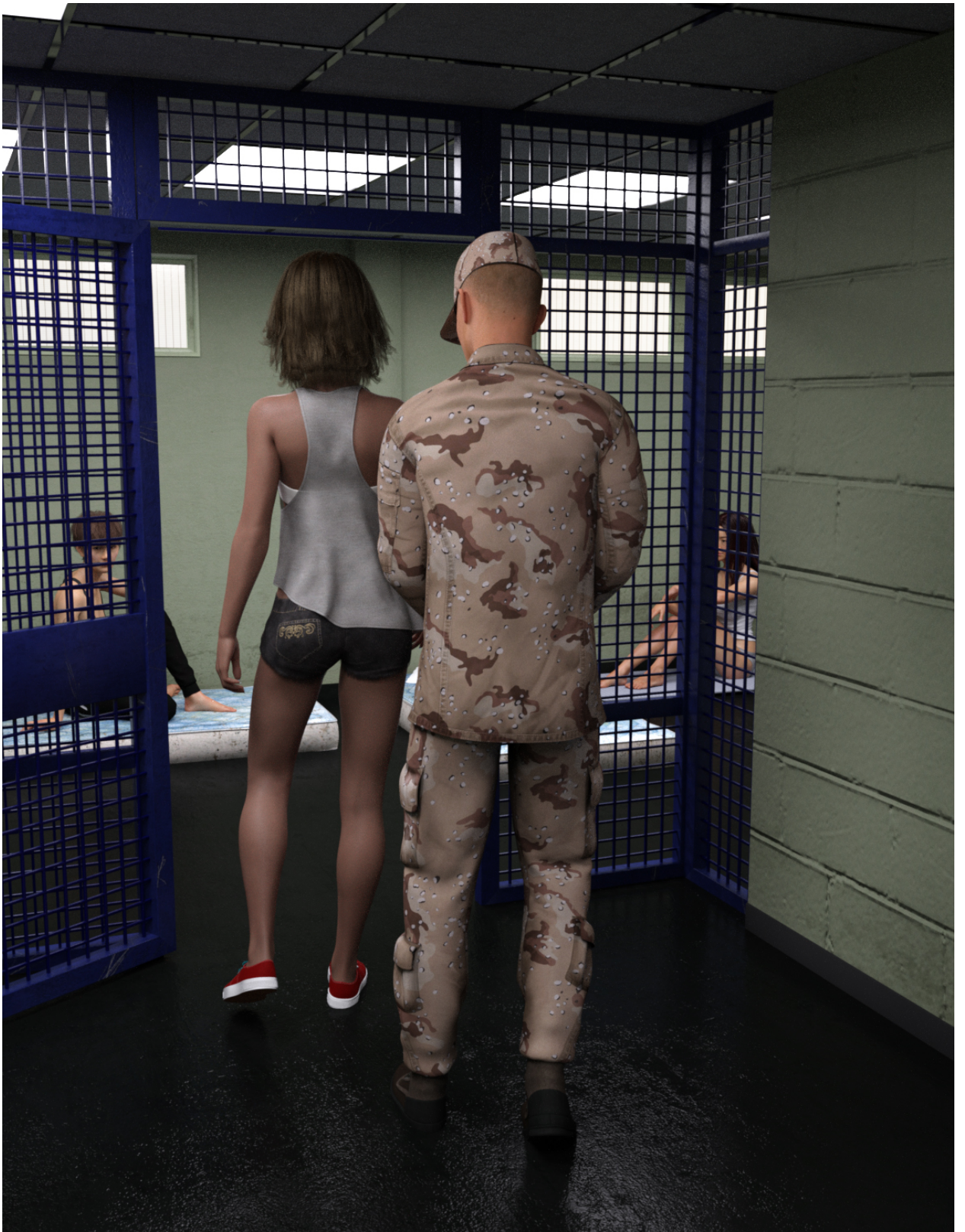
Na konci chodby otevřel dveře a my jsme se ocitli v jakési hale, za kterou byla příhradová zeď, za kterou byli vězni.

Doprovod mě otočil, A něco řekl v asijském jazyce uvězněným dívkám. Jen jsem stála a žalostně jsem se na něj podívala.

Poté mi strážný sundal pouta, otevřel dveře cely a přivedl mě k ní.

"Nyní si sundej boty" řekl strážný.

Sundala jsem si boty a vešla jsem do cely, dveře se za mnou zabouchly a strážný odešel z místnosti.

Cela byla malá. Nebyly zde žádné postele, byly tam jen staré matrace, na kterých dívky seděly. Po stěně se sušilo prádlo a nějaký druh voskovaného plátna. V jednom rohu byla záclona, za kterou byla toaleta. Kromě mě byly v cele tři dívky. Dvě z nich byly pravděpodobně místní, asijského vzhledu, třetí měla tmavou pleť a nebylo jasné, jaké je národnosti.

Nevěděla jsem, jak se chovat a co dělat, jen jsem stála u vchodu do cely a čekala, co se bude dít dál. O minutu později dívky vstaly z matrace a okamžitě mě obklíčily. Jedna z nich měla tetování, přiblížila se ke mně.

- Takže říkáš, že jsi přinesl drogy do mé země, aby otrávil naše děti? Strach mě znovu umlčel. "Neslyším," najednou hlasitě zakřičela a okamžitě na mě mávla rukou.

- Nevím, stalo se to náhodou, nechtěl jsem - začal jsem šepotem, okamžitě jsem dostala silný kopanec do břicha.

Z takové rány jsem okamžitě spadla na podlahu. Tetovaná asijská žena mě okamžitě začala mlátit pěstí.

- Prosím, ne, prosím, nebijte mně - křičela jsem.

Slzy mi tekly z očí. Křičela jsem docela hlasitě, ale žádnému z strážníků ani nenapadlo přijít. Schoulela jsem se jak to nejlíp šlo. V určitém okamžiku mi asijská žena stáhla tričko a začala mě vláčet za vlasy po cele.

V určitém okamžiku bití přestalo a asijská žena mi nařídila vstát.

V slzách jsem vstala a žalostně jsem hleděla na dívky, kteří mě obklopovali.

"Tady nejsi nikdo." Uděláš jen to, co ti řekneme, rozumíš mi, prase? Řekla asijská žena.

"Dobře, dobře, jen mě nebij," odpověděl jsem.

Jedna z vězňů na mě hodila houbu.

- Cela musí být dokonalá čistota, pokud najdu i kapku, budeš mít potíže - řekla.

- Začni se záchodem - řekla potetovaná žena a zatlačila mě k závěsu. Pochopila jsem. Bylo to velké ponížení, ale neměl jsem na výběr. Vzal jsem houbu a začal jsem umývat toaletu.

- Pořádně, jinak to vyližeš jazykem - řekla jedna z vězňů.

Po vyčištění záchodové mísy jsem se podívala na vězně.

Jedna z nich přišela a usmála se. A řekla, že mísa bude vždy křišťalově čistá.

O chvílku později nám přinesli jídlo. Byl to šálek rýže a sklenice vody.

- S máma jíst nebudeš, budeš jíst odděleně - řekla potetovaná dívka - zatím odpočívej. Zatímco jedli, seděla jsem na podložce a plakala. Nemohla jsem uvěřit, co jse mi to stalo.

O patnáct minut později ke mně přišla jedna z vězňů a vrazila mi do rukou mop. - No, tady si musíš jídlo zasloužit - řekla. Pokračuj v úklidu.

Když jsem skončila, znovu jsem se podívala na vězně.

- Podívejte se na ni - řekla potetovaná dívka.

Poté, se šla kouknout do rohu. Zaječela.

- Něco, čemu jsem nerozuměla? Tady je ještě smetí. Proč jsi to neuklidila?

- Promiň, hned to uklidím - odpověděl jsem.

V tu chvíli ke mně přišla potetovaná žena a zastavila mě.

- Stále nechápeš, že musíš všechno udělat poprvé?

- Promiň - znovu jsem odpověděl.

- Sundej si šaty - řekla.

- Ale ...

- Co tím myslíš?

Sundej si oblečení, zase nerozumíš, znovu ti mám namlátit? Zakřičela.

Uvědomila jsem si, že to není vtip a sundala jsem si kratasy.

Potom mě popadla za vlasy a koplá mě pod nohy, takže jsem spadl. Přitáhla mě na toaletu a opřela se o ni lokty. V příštím okamžiku mi stáhla kalhotky.

"Jdi jí dát lekci," řekla jedné z vězňů.

V tu chvíli ke mně jedna z nich přišla zezadu a vzala mop do ruky a přiložila k mému zadku.

- Ne, ne, prosím, prosím, prosím - nedělejte to.

- Buď zticha děvko, jinak ti vymlátím zuby.

Vzápětí přitlačila na mop násada okamžitě pronikla do mého konečníku a způsobila ostrou bolest.

- Auu - zakřičela jsem.

- No tak, já tě naučím poslouchat - zakřičela potetovaná.

Dalším zatlačením na násadu mopu pronikla ukojed' čtvrt metru do mého konečnicku.

Z očí mi znovu tekly slzy.

- Toto je jen malá lekce, příště ti roztrhneme mopem zadek - řekla asijská žena. Po těchto slovech mi náhle vytáhla mop z prdele.

"Plaz se a olízni ten roh," nařídila.

Na všech čtyřech jsem se plazila do rohu s malým kouskem prachu, který jsem tam zapoměla, zavřela jsem oči a jazykem a olízala.

- Nelíže špatně - řekla jedna z vězňů. Po jejích slovech se všichni zasmáli.

"Dobře, předpokládejme, že si už zaslouží jídlo," řekla potetovaná žena a podala mi misku rýže.

Zatímco jsem seděla v rohu a jedla nechutnou rýži zaplavenou vodou, vězni mezi sebou něco diskutovali. Po chvíli ke mně tetovaná žena znovu přišla.

- Přemýšleli jsme o tom a rozhodli jsme se, že kromě uklízení pro nás uděláš také něco příjemného svým jazykem. Žalostně jsem se na ni podívala. Upřímně, to jsem nečekala.

- Ano, přesně ano. Pokud uděláš všechno správně, pak vás nikdo neublíží. V opačném případě budeš potrestána.

Neměla jsem na co odpovědět. Už jsem byla ponížena. Tady alespoň byla naděje, že mi neublíží.

"Pojď sem," řekla ženě tmavé pleti.

- Tady, začněte s ní, byl to její nápad - řekla mi to.

Tmavá žena si okamžitě sundala šortky a postavila se ke zdi.

Připlazila jsem se k ní a přiložila svůj jazyk k jejímu klitoris. Když jsem si uvědomila, co je třeba udělat, aby se jí to líbilo, začal jsem to zkoušet.

Potom jsem špičkou jazyka hladila její klitoris, pak jsem jí olizovala stydké pysky a někdy mi pronikal jazykem mezi ně. Velmi brzy žena tmavé pleti začala sténat a hladit mě po hlavě. Napětí mě trochu opustilo, když jsem si uvědomila, co se jí líbí.

I nadále jsem jí pilně hladila mezi nohama. Kruhovými pohyby jazyka jsem jí jezdila po klitoris, někdy ji nasávala svými rty. Tímto tempem se do deseti minut udělala.

- No, jak? Zeptala se potetovaná žena ženy tmavé pleti.

- Opravdu se mi to líbilo - odpověděla.

- Tak tedy, plaz se sem - řekla mi potetovaná a svlékla si kalhoty.

Potopila jsem se do jejího rozkroku a začal jsem usilovně lízat.

Velmi brzy také zasténala. Tak jsem začala pracovat ještě pilněji svým jazykem. Abych byla upřímná, v určitém okamžiku jsem si uvědomila, že jsem sama také vzrušená.

Po vyvrcholení mně tetovaná chválila Po ní přišla další , kterou jsem také musela vylízat. Takže jsem žila v cele asi měsíc, oni mě zneužívali. Musím říct, že jsem si na takový život dokonce začala zvykat.

Nejtěžší bylo, že jsem nebyla celou dobu na denním světle. Všichni vězni byli vyvedeni jednou denně na procházku a já jsem zůstávala v cele.

Jednoho dne, když byli všichni na procházce jako obvykle, vstoupil hlídač do cely ke kontrole. Nejprve líně prozkoumali celu a poté mě vzali do jedné z kanceláří, kde byli dva strážci, muž a žena.

Muž seděl u stolu a žena stála a dívala se na mě. V rukou měla gumový obušek.

"Rychle se svlékni," přikázala.

Samozřejmě jsem neměla na výběr. Rychle jsem se svlékla.

"Zůstaň stát a ovej se na mě," přikázala znovu.

Poté ke mně přistoupila blíž a nařídila mi, abych otevřel ústa. Po prozkoumání dutiny mi nařídila jít ke stolu a ohnout se k němu.

Bylo to strašně nepříjemné, protože poblíž byl muž, ale neměla jsem na výběr. Přistoupil jsem ke stolu a opřel jsem se o něj.

- Roztáhni nohy - zakřičela strážnice

Jakmile jsem roztáhla nohy, okamžitě mi prudce vrazila tři prsty do zadku. - Bolí to - zakřičel jsem.

V tu chvíli vstal ze židle muž a přitiskl mou ruku ke stolu.

- Vidím, že jsi uvolněná - řekl - je čas pokračovat.

Po jeho slovech žena vytáhla prsty z mého zadku a během několika vteřin jsem ucítila špičku gumového obušku spočívajícího na mé řiti.

"Nebudeme vás tu držet navždy, takže vám doporučuji říci vyšetřovateli to, co od vás potřebuje."

Po jejích slovech jsem začala brečet. V tu chvíli do mě žena nemilosrdně začala strkat obušek. Udělala to bez jakékoli lítosti, a začla mi sním šukat zadek.

- Dost, prosím - prosila jsem žalostným hlasem.

Ale navzdory mým žádostem pokračovala v tlačení obušku hlouběji a hlouběji. Je pravda, že to netrvalo dlouho, brzy to náhle vytáhla.

"Přemýšlej o tom, co jsem ti řekl, pokud nechceš, aby se ti tady roztrhli zadek." Věřte mi, dokážu to zařídit.

Poté jsem byla převezena zpět do cely. Schouláná v rohu jsem seděla a plakala.

Za soumraku přišli strážce znovu do cely a odvedli mě. Vzali mě do zadní části cely, kde jsem viděla Kristinu.

- Jdi si promluvit se svou kamarádkou - řekl strážný a tlačil mě ke Kristině.

Když jsem se k ní přiblížila, podívala jsem se na ni. Byl to žalostný pohled.

- Už to tu nemůžu vydržet - řekla jsem - Koneckonců, nikdo nám nepomůže? Skutečně?

- Já sama tomu nevěřím, já sama už nemohu vydržet, co se tady děje - odpověděla Kristina.

Mluvili jsme asi deset minut, dospěli jsme k závěru, že je chybou věřit, že nás někdo zachrání. A pokud existuje alespoň nějaká šance vyhnout se trestu smrti, musíme jej využít. Rozhodli jsme se, že řekneme všechno tak, jak to opravdu bylo. Poté jsme byli znovu převezeni do cel. Následujícího rána přišel vyšetřovatel a zahájily výslechy. Téměř celý den trvalo, než jsem podrobně vyprávěla o všech zakázkách. Náš právník byl státní právník, protože jsme ani neměli možnost kontaktovat žádného z našich známých. Právník řekl, že se vyhneme trestu smrti, ale dostaneme doživotí, ale v okamžiku amnestie nám bude moci znovu pomoci a dříve či později se budeme moci vrátit domů. Jediná věc, bude to stát spoustu peněz.

Vyplnění potřebných dokumentů, plné moci k prodeji našeho majetku trvalo téměř měsíc, abychom mohli požadovanou částku převést na právníka.

Poté nám zdělil datum soudu.

Soud, jak nám vysvětlili, je v této zemi rychlý, nic se nezdržuje, všechna rozhodnutí jsou přijímána rychle.

O pár dní později nám právník přinesl nějaké oblečení a byli jsme odvezeni k soudu.

Soud trval asi sedm hodin. Během této doby vyšetřovatel poskytl fakta, že jsme dovezli více než třicet kilogramů drog.

Advokát se samozřejmě pokusil soudci sdělit, že to byla chyba, že jsme byli domuceni k pašování.

Existovala ještě naděje, že peníze pomohou.

V určitém okamžiku soudce odešel rozhodnou a brzy se znovu vrátil.

- Byli jsme shledáni vinnými za dovoz zásilek drog ve zvláště velkém měřítku.

Soud vás odsuzuje k trestu smrti.

Rozsudek bude vykonán ve lhůtě nejpozději do jednoho měsíce od data rozsudku - něco takového jsme slyšeli z úst soudce.

Málem jsem u soudu omdlela. To je konec.

Podívali jsme se na právníka.

- Co můžu dělat. Žádné štěstí - řekl a okamžitě spěchal, aby opustil soudní síň. Nyní jsme si uvědomili, že to byl jen rozvod za peníze, s největší pravděpodobností jsme neměli šanci a teď už rozhodně ne, když jsme naše veškeré peníze poslali právníkům.

Po soudu jsme byli převezeni do jiného vězení, kde na nás už čekali strážci.

Nejprve jsme byli převezeni do velké vězeňské místnosti, kde bylo mnoho dveří do různých cel.
- Sundej si šaty - přikázal jeden ze strážných.
Nebylo to poprvé, co jsme prošli nejrůznějšími kontrolami. Rychle jsme se svlékli.

Brzy přišla doktorka.

Kristině bylo nařízeno, aby se jako první sklonila ke stolu a roztáhla hýždě.
Poté doktorka vložila do pochvy Kristině lékařské zrcátko a podívala se dovnitř.

Po prozkoumání pochvy vytáhla dilatátor a vložila jej do konečníku Christiny a také jej prohlédla zevnitř

Musel jsem projít stejným postupem.
Poté jsme dostali vězeňské oblečení a řekli, abychom se oblékli.

Ještě několik minut si strážci něco zapsali protokolu a poté nás odvedli do jedné z cel.

Když jsme nás zavedli dovnitř, ocitli jsme se ve velmi stísněné cele, ve které byly jen dvě palandy, umyvadlo, záchodová mísa a malý skládací stůl.

- Dobře, to je konec - řekla Kristina.

Další týden se nic nedělo. Nikam nás nevzali, nikdo nás nevyslychal, jen jsme tam seděli, leželi ... Jen jsme čekali.

Jednoho dne se dveře do cely otevřely.

- Ven - nařídil strážný.

Třasla jsem se hrůzou. Je možné, že to byl ten den, nebylo možné nic dělat.

- takové myšlenky se mi točily v hlavě.

Byli jsme vyvedeni na dvorek vězení, kde na nás čekala dodávka.

Rychle nás usadili dovnitř, a zavřeli dveře.

Seděli jsme tiše. Viděla jsem slzy, které měla Kristina v očích. Cesta byla dlouhá.

Bylo to asi čtyři hodiny, než auto zastavilo.

Dveře se otevřely a my jsme byli vyloženi. Byli jsme uvnitř nějaké uzavřené garáže, docela velké. Poté nás strážný doprovodil do další místnosti, také zcela uzavřené bez oken. Tam šekal velký muž, který držel pistoli.

- Na kolenou - nařídil strážný.

V tu chvíli jsem si myslela, že je konec. Nyní bude po všem, ale strážný přišel k nám a dřepěl si dolů.

- Dobře. Chci vám říci, že podle dokumentů jste již popraveni a mrtví. Ale k vašemu štěstí tomu tak není. Stále budete žít. Ale to, co vás čeká, je úplně jiná otázka - řekl strážný a zasmál se.

Na jedné straně byla radost, protože nebudeme zabiti. Ale na druhé straně byl také strašný strach, protože nebylo úplně jasné, co se bude dít dál a kde budeme. Kromě toho, protože jsme formálně již mrtví, nikdo nás ani nebude hledat.

Poté strážný odešel. A velký muž zamával pistolí směrem k vedlejším dveřím. Když jsme do ní vstoupili, znovu jsme se ocitli v chodbě, po stranách které byly další dveře.

V jednom rohu byl stůl, na kterém leželo nějaké oblečení.

Muž nás vedl ke stolu a řekl nám, abychom si svlékli vězeňské oblečení a převlékli se do toho na stole. Je třeba poznamenat, že tam bylo jen spodní prádlo. Poté, co jsme se převlékli, nás vedl k některým dveřím, otevřel je a strčil dovnitř.

Když jsme vešli, viděli jsme mnoho dvouposchodových palandy. Ve stejné cele byly další tři dívky. Obě dívky byly evropského vzhledu, pěkné, seděly na levé straně cely na spodních palandách.

Další dívka napravo byla tmavá, také velmi hezká.

Vybrala jsem si postel a byla jsme ubytována.

- Co to všechno znamená? - zeptala se Kristina dívek.

- Sami to nevíme, jsme tu déle než deset dní, nikdo nám nic neříká - řekl jeden z nich.

Brzy jsme také zjistili, že i oni byli odsouzeni k smrti a stejně jako my a sem byli přivedeni. Některým z nich bylo řečeno, že to, co jim zde čeká, bude mnohem horší než trest smrti.

Neostávalo nám nic jiného, než sedět a čekat, co bude dál.

Nyní ná bylo v cele pět.

Tmavá dívka vedle našich postelí se jmenovala Jane.

Dívka naproti naší posteli je Olivia.

A dívka, která se nacházela hned nalevo od vchodu, se jmenovala Valentina.

Všechny dívky pocházely z evropských zemí. Dva dny se absolutně nic nestalo, nosili nám jídlo a vodu, nikdo s námi nemluvil. To vše bylo určitě strašné. Strach z neznáma.

Ráno třetího dne byla do cely přivedena další dívka.

Jmenovala se Fukko.

Bylo jí dvacet pět let.

Nečekali jsme, že od ní uslyšíme něco nového. Vyprávěla jen stejný příběh, který se stal nám všem. Fukko byla stejně vyděšená. Pokusila se nás zeptat, co víme o tomto místě. Ale bohužel. Nic jsme nevěděli.

Dny se táhly. Nedalo se nic dělat.

K večeru se dveře do cely znovu otevřely a byla k nám přivezena další dívka.

Byla to hubená dívka, která byla přibližně ve stejném věku jako my ostatní.

Jmenovala se Alicia. Původně pocházela z Německa. Stejně jako všichni ostatní, i ona byla chycena za prodej drog. Pravda není v takovém množství jako většina z nás. Pašovala jen trávu a prodávala ji v naději, že si přivydělá.

Teď nás bylo v cele sedm.

Další čtyři dny jsme strávili stejně jako všechny předchozí, až nás uprostřed noci probudil zvuk otevírání dveří.

Několik lidí ve vojenské uniformě vstoupilo do cely a řeklo nám, abychom se rychle sbalili a následovali je.

Rozhodně jsme neměli na výběr.

Byli jsme vyvedeni na ulici a směřovali k nějakému hangáru. Kolem byl vysoký betonový plot. Lucerny osvětlovaly cestu k hangáru.

Když nás vzali do hangáru, bylo tam něco jako pódium, kam nám řekli, abychom šli. Když jsme byli všichni na tomto pódiumu, byli jsme seřazeni.

Poté několik lidí vstoupilo do hangáru. Byli tam muži i ženy. Jejich tváře byly špatně viditelné, protože do našich tváří svítil reflektor umístěný uprostřed hangáru.

Viditelné byly pouze siluety. Bylo jasné, že o něčem mluví.

Po několika minutách se lidé rozešli a byli jsme odvezeni zpět do cely.

Snažili jsme se pochopit, o co jde. První věc, která nás většině napadla, bylo, že to všechno souviselo s obchodem s otroky a že bychom mohli být někomu prodáni. Prostě to nebylo jasné co nás obecně čeká. O několik hodin později pro nás znovu přišli a nařídili nám, abychom znovu opustili celu.

Tentokrát jsme byli odvezeni do suterénu budovy. Suterén vypadal jako zdi nějakého hradu, byly kamenné. Po stranách těchto stěn byly malé oddíly s kovovými tyčemi. Okamžitě nás k nim odvedli. Strach mně neopustil ani minutu. Když jsme se začali rozhlížet, uviděli jsme na jedné ze stěn, na kterých byly umístěny držáky, dřevěné sloupy. Bylo jasné, že se jedná o konstrukci pro zajištění paží a nohou člověka.

Brzy vešli do místnosti dva lidé ve vojenské uniformě a dívka. Byla to černoška. Měla na sobě vysoké kožené boty a bundu.

Ve stejné chvíli dva vojáci otevřeli mříž, a odtáhli tam Valentinu.

Okamžitě jí nasadili okovy na ruce a nohy a vedli ji ke samotné konstrukci.

"Prosím, nedělej to," zašeptala.

Samozřejmě ji nikdo neposlouchal.

Valentina byla upevněna na samotné konstrukci, a poté vojáci opustili místnost.

Valentina měla v očích šílený strach.

Černá žena stála naproti ní a několik minut se na ni dívala a pak pomalu kráčela k Valentíně. Jednou rukou si chytla hlavu a druhou si stáhla kalhotky.

- No, děvko, rozhodla se snadno vydělat peníze a myslela si, že bys z toho mohl utéct - řekla černoška.

- Prosím ... - zašeptal Valentina.

- Co? Děsivé?

Ted' budeš potrestána - řekla černoška.

Po těchto slovech vytáhla nůžky, ustříhla Valentiny kalhotky a odhodila je stranou. Valentina se třásla strachem. V očích měla slzy.

Černoška opět přešla na druhý konec místnosti, vzala si kožený bič a pak znovu zamířila k Valentě. Téměř okamžitě se otočila a silou vybičovala Valentino tělo. Sálavý zvuk se ozýval celou síní, následovaný Valentiny divokým výkřikem.

- Aaaaaa, ne, ne, prosím, prosím, prosím.

Ale černoška se znovu usmála a udeřila.

- Hej, už, dost, prosím, dost - vykřikla Valentina.

Z obličejů černé ženy bylo jasné, že Valentininy výkřiky ji jen rozpalují.

Začala bičovat tělo dívky, rána za ranou, bičem. Bič na jejím těle zanechal stopy téměř okamžitě.

Dalších třicet minut černoška zbila Valentinu.

Rány dopadaly na její hrud' a břicho.

Po mé pravici stála Olivia. Při pohledu na ni jsem viděl, že pláče. Byla velmi vyděšená. Ale co mohu říct, všichni jsme se doslova třásli strachem. Koneckonců jsme všichni dokonale pochopili, že jsme další.

Po několika minutách Valentinin výkřik téměř ustal. Z každé zasažené rány jen tiše zasténala.

Černoška k ní přistoupila blíž a zvedla skloněnou, vyčerpanou hlavu za bradu.

- Co myslíš? Líbilo se mi to? Zeptala se.

Valentina sotva otevřela oči.

- Nic, zlato, to je jen začátek. Zajímavější věci tě ještě čekají - řekla černoška. Po těchto slovech zavolala strážce a řekla, že je možné dívku odepnout.

Lidé ve vojenské uniformě uvolnili Valentinu z pout a vytáhli ji z haly.

Následovala strážce a černoška také opustila halu.

Asi po deseti minutách lidé znovu vstoupili do haly. Přinesli části konstrukce a začali ji montovat uprostřed haly.

Asi dvacet minut se vrhli na jeho instalaci.

Když skončili, bylo jasné, o co jde. Byla to posuvná konstrukce, na kterou bylo možno připevnit lidské tělo. Nohy a paže se daly roztáhnout různými směry.

V hale se brzy objevil mladý muž s brýlemi. Zdálo se, že mu není více než třicet let. Šel k mřížím, za kterými jsme byli, a po prohlídce každé z nás ukázal na mou přítelkyni. Strážci odemkli mříž ve víklenku, a odtáhli Kristinu. Docela rychle jí připevnili na konstrukci.

- Teď se budeme bavit - řekl mladý muž při pohledu na Kristinu.

- Prosím, nedělej mi to, udělám, co řekneš - řekla Kristina.

- Samozřejmě, že uděláš - odpověděl mladý muž, poté přešel ke konstrukci a začal otáčet rukojetí. Kristině se začaly roztahovat nohy.

- Podívejme se, jak je tvoje kundička vyvinutá - řekl mladý muž a s baseballovou pálkou v ruce přistoupil ke Kristině mezi nohy.

Přiložil baseballovou pálku na Kristiny vagínu.

- Ne, ne, ne, prosím, ne - zvolala Kristina.

Mladý muž s úsměvem začal silou tlačit na pálku a ona začala vjíždět do Kristiny.

- Au, au, bolí to, bolí to, přestaň, prosím, křičela.

Zasmál se ještě více a začal píchat do Kristiny pálkou. Pálku do ní vložil téměř úplně a pak úplně vytáhl. S každou minutou zvyšoval tempo.

Kristina plakala a prosila, aby přestala, ale tím se mladíka ještě více rozdráždila.

Trvalo to asi patnáct minut. Zastavil se, až když se Kristina trochu uklidnila a zvykla si na velikost pálky.

- Vidím, že jsi se přizpůsobil - řekl mladý muž.

Vytáhl pátku a odhodil ji stranou, potom zaťal pěst a přiložil ji ke Kristině vagině.
Okamžitě silně vrazil ruku do Kristiny.
"Auuu, dost," křičela znovu Kristina.

Poté, co několik minut šukal Kristinu pěstí, se začal nudit a vytáhl ruku.

- Jo, te'd ti roztáhneme prdel, ať máš všechno roztažené - řekl mladý muž a posadil se na kolena.
Rozetřel si na ruce nějaký druh mastnoty a konečky prstů se dotkl Kristiny konečníku.

- Podívejme se, jak je tvůj zadek vyvinut - řekl.

"Prosím, prosím, prosím," pokračovala Kristina.

Mladík jí začal energicky tlačit prsty do konečníku.

- Auuuu - Kristina zasténala a zakňučela.

Pár prstů už byly v Kristině zadku.

- Dobře, nebudu se s tím srát - řekl mladý muž se smíchem a okamžitě celou svou silou vrazil ruku až po zápěstí do Kristiny konečníku.

- AAAAAAAAAA, ach, ach - vykřikla Kristina nahlas.

Cela paže mladého muže byla v jejím zadku. Několik minut ji šukal rukou, nevšímajíc jejího křiku. -

Zkusme dvě ruce - řekl mladý muž a přiložil druhou ruku ke Kristině řiti.

- Ne, ne, prostě ne to, prosím, dost, roztrháš mi, prosím, přestaň.

- Tak tě roztrhám - řekl mladý muž - za to se ni nic nestane.

Po těchto slovech začal zuřivou silou tlačit i druhou ruku do konečníku.

Byl to nesnesitelný křik od Kristiny. V určitém okamžiku jsem si dokonce musela zakrýt uši rukama. Obě ruce mladého muže byly brzy v Kristině análu. Poté ze všech sil odtlačil ruce od sebe, čímž dále roztáhl její řiť.

Toto šílenství trvalo dvacet minut.

Když to mladíka přesto bavit vytáhl ruce z análu mé přítelkyně, začal znovu otáčet rukojetí konstrukce. Kristiny nohy se roztahovali stále více.

Při každém otočení rukojeti Kristina sténala stále silněji. Její svaly byly neobvykle natažené a neskutečně boleli. Kristiny nohy byly rozevřené do provazu. Mladý muž ustoupil stranou a začal si jí prohlížet z boku.

- No, zdá se že jsi nadržená - řekl mladík, poté se svlékl a šel ke Kristině.
Okamžitě jí začal šukat.

Tentokrát byla Kristina mnohem klidnější. Koneckonců, po tom, co se stalo, je tohle absolutně nic.
Šukal jí dvacet minut, né více. Potom vytáhnu penis a vystříkal se Kristině na břicho.

Po oblékání si mladík zavolal stráž a informoval je, že skončil. Poté byla Kristina vržena zpět do našeho kupé a mříže byly zavřeny. Okamžitě jsem se k ní vrhl a objal ji.

- Jsi v pořádku? Zeptala jsem se.

- Velmi to bolí - odpověděla Kristina žalostným hlasem.

Zatímco lidé demontovali konstrukci, objala jsem svou přítelkyni a snažil se ji utěšit.

Po demontáži konstrukce stráže téměř okamžitě přinesly do haly novou konstrukci. Bylo to něco jako podstavec, na jehož jednom konci byl otvor pro upevnění krku a na dalších dvou otvorech pro upevnění nohou. Vedle této konstrukce instalovali tyč, na kterou byla připevněna dvacetlitrová láhev vody, ke které by byla připevněna hadice.

O minutu později vstoupila do haly další žena, která vyšla na rošt a ukázala na Fukku.

Stráže ji okamžitě vytáhly a zafixovaly na novou stavbu.

Žena přišla za Fukko, zvedla hadici, na které byla tryska, a tu hodinu ji energicky vrazila do řiti.

- Auuu - zvolala Fukko.

- Nebojte se, trochu tě umyjeme zevnitř - řekla žena a otevřela ventil umístěný u hrdla lahve.

Voda začala naplňovat střeva dívky.

Fukktina tvář se každou minutou měnila. Viděli jste, jak se její břicho začalo postupně zvětšovat z množství tekutiny.

Fukko velmi brzy začala prudce sténat a žádat, aby přestala.

- Prosim, přestaň, vždyť mně roztrneš, strašné to bolí, přestaň - prosila a zavřela oči.

Brzy se jí velmi silně protáhlo břicho a teprve potom žena silně přitlačila trysku na Fukktin konečník a zavřela ventil.

V této poloze Fukko křičela dalších deset minut.

- Nyní uvolním ruku z hadice a pokusím se uvolnit konečník, ty vůbec nevíš, co s tebou udělám - řekla žena a pustila ruku a přišla k boku dívky.

Na Fukko bylo vidět, jak zavírá oči a napíná se, aby voda nevytékala.

Žena kopl Fukko silou do břicha, okamžitě tryska vyskočila z řiti dívky a za ní unikl obrovský proud vody.

Na to všechno se nedalo dívat bez slz.

Poté, co tekutina vytékala z řiti dívky, žena vytáhla další konstrukci. Byla to souprava, na které byl připevněna příklepová vrtačka, na jehož konci bylo obrovské gumové dildo s závití jako vrták. Přiložila dildo pevně na Fukktin řitní otvor a okamžitě zapla vrtačku. Dildo ve stejné vteřině probodlo dívčin zadek a kromě translačních pohybů se začalo otáčet.

Fukktiny divoké výkřiky se rozléhaly po celé hale. Zbytek vody vystříkla z jejího těla. Žena to sledovala s velkým zájmem.

O deset minut později se dívčin výkřik změnil na sténání. Vyčerpaně sklonila hlavu a zavřela oči.

Po dalších deseti minutách už Fukko nevydávala žádné zvuky, byla v bezvědomí.

Žena zastavila vrtačku a zavolala strážce. Odvlekli Fukko z haly a poté odtáhli konstrukci.

Začala panika, protože teď měla přijít na řadu jedna z nás. Ale po pár minutách za námi přišli strážce a odvezli nás zpět do cely, kde už byli Fukko a Valentina. Leželi vyčerpaní na posteli. Fukko z vrtačky a Valentina z bití. Bylo nám jich líto, uklidňovali jsme je, hladili.

Ten den pro nás nikdo nepřišel, ale ráno se dveře cely znovu otevřely a jeden ze strážců vzal Olivii a odnesl ji pryč.

O hodinu později přišli strážníci, šli za námi a nařídili nám, abychom šli za nimi.

Byli jsme vedeni do stejné místnosti. Když jsme šli dovnitř, byli jsme z toho, co jsme viděli, zděšení.

Olivia seděla na konstrukci podobné kůlu. Kovový hrot nahoře byl ve vagině dívky. Pod kůlem byli ostré hroty, které se jí při pádu zapíchnou do těla v tozkroku. Její nohy spočívaly na příčce s hroty. Olivie tedy měla na výběr, buď si její nohy odpočinou, nebo jí trny probodnou v rozkroku. Olivie brečela.

Byli jsme opět vedeni do zamřížovaného separá a celou hodinu jsme sledovali utrpení Olivie, která se celou tu dobu držela ze všech sil.

Když ji strážce sundaly z konstrukce, padla vyčerpaná na zem.

Poté, co Olivii vytáhli z haly, začali strážce instalovat novou konstrukci. Bylo to něco jako židle s otvorem, pod kterým byl čep s pevným kovovým připevněním dildem s hroty a na zadní straně židle připevnění na ruce a nohy.

Když strážníci otevřeli mříž, vyvedli Jane ven a připoutali jí k židli.

V tu chvíli vstoupili do haly dva muži, z nichž jeden mučil moji přítelkyni a dvě ženy, z nichž jedna bičovala Valentinu bičem a druhá, který se mučila Fukku. Stáli před ukotvenou Jane a pozorovali jí. Uvnitř této konstrukce byl zjevně nějaký druh mechanismu. Kolík s fixovaným dildem se v určitém okamžiku začal zvedat a brzy začal pronikat do řiti Jane. "Auuuu, přestaň s tím, prosím," křičela Jane s pláčem.

Za pár sekund byl úplně uvnitř dívky. Brzy se rychlost jeho pohybu zvýšila a on buď vstoupil, nebo úplně opustil řiť dívky. V okamžiku, kdy byl kolík v nejvyšší poloze, vyčnívalo Jane silně z podbříšku ven.

Divoké výkřiky se šířily po chodbě asi čtyřicet minut, přesně do té doby kdy se kolík zastavil. Potom byla vyčerpaná Jane vyvedena z haly. Pochopila jsem, že teď je řada na mně. Strach jsem měla obrovský.

Téměř všichni opustili místnost. Byl tam jen jeden muž, asi čtyřicetiletý, a dva strážci. Když se dostali k mřížím, zatajila jsem dech a modlil se, aby si mě nevybrali. Muž ukázal na Alicii. Strážce ji vyvedly ven a poté opustily místnost.

Muž k ní přistoupil a chytil ji za vlasy.

- No, děvko, budeš poslušná dívka nebo chceš krutý trest? - Udělám všechno, prosím, neubližujte, prosím.

Muž pustil Alicinu hlavu a potom se svlékl.

Jeho penis byl obrovský a už stál.

- Kuř - nařídil Alicii.

Dřepla si dolů a okamžitě začala pilně kořit jeho ptáka.

- Ach ano, takhle se snaž ze všech sil

Jeho penis byl právě v jejích ústech. Alicia se to pokusila penis polknou hloběji, ale nešlo jí to.

O deset minut později muž nařídil Alicii, aby si sundala kalhotky.

Poté, co splnila jeho rozkaz, přivedl ji ke zdi a řekl jí, aby se o něj opřela. Přistoupil k ní zezadu a okamžitě vsunul svůj tlustý penis do vagíny dívky.

Další minuty zběsilým tempem šukal Alici. Dívka celou tu dobu žalostně sténala.

- Poděkuj mi, že tě nedělám to, co udělali ostatní - řekl muž a dál šukal Alici.

Po dalších patnácti minutách vytáhl penis a vzal Alicii za ruku - znovu ji vedl do středu haly.

Nařídil jí, aby si klekla na čtyři, a přišel za ní.

Kleknul a přiložil penis k jejímu řiti.

- Teď to bude bolet - řekl a rychle vrazil penis do análu.

- Auuu - křičela Alicia - bolí to
- Buď zticha děvko, jinak to bude opravdu bolet.

V prdeli ji šukal asi dvacet minut, poté vytáhl penis a znovu ho zastrčil do Aliciny vagíny. O minutu později muž zasténal a skončil, poté vytáhl penis.

Muž vydechl, zavolal strážce a Alicii vynesli z haly.

Přešel k mříži a podíval se na mě.

Jsi další v řadě, budu odpočívat asi dvacet minut, řekl a také odešel z haly.

V hlavě se mi točila myšlenka, že bych měla velké štěstí, kdyby se mi stalo to samé jako Alicii. Asi po půl hodině vstoupili strážé do haly. Uprostřed haly instalovali podpěrnou konstrukci rukou a nohou. Jeden ze strážných ke mně přišel, vzal mě ven a poté mě zafixovali na tuto strukturu. Strážé odešli.

Strach byl neskutečný.

Stejný muž brzy znovu vstoupil do haly. Ve svých rukou měl hračku ve formě obrovských koulí vzájemně propojených.

Byl nejméně metr dlouhý.

- Nyní si budeme hrát s tvým zadkem, myslíš si, že se to do tebe vejde všechno?

Jeho slova mě šokovala. Vůbec jsem nevěřila, že je to možné.

"Prosím, prosím, nedělej to" prosila jsem a uvědomila jsem si ve svém srdci, že ho moje slova nezastaví.

Pomaloučku ke mně přišel zezadu a ukazováčkem mě začal hladit po řiti.

V tu chvíli jsem se chtěla ponořit do země, ztratit vědomí, obecně, cokoli, jen necítit, co bude dělat.

Ve chvílce muž náhle celý prst zasunul do mého konečníku.

- Au, sss - zakřičel jsem.

- Co křičíš, je to jen prst - řekl.

Po těchto slovech prst vytáhl.

V mé hlavě byla jen jedna myšlenka - jak to všechno vydržet.

Během chvílky jsem cítila, jak mi první kuličku přiložil ke konečníku.

h
f
M
u už lepší kouli

Odpojil mě z konstrukce a řekl mi, abych vstala.
Bolest v břiše byla silná a kuličky vyboulily kůži na břiše.

Nařídil mi chodit po hale. Po dvaceti minutách přikázal, abych si klekla na čtyři. Popadl kroužek trčící z mého konečníku a prudce se přitáhl k sobě.
Koule, jedna po druhé, ze mě začali vyskakovat a znovu způsobili silnou bolest. Nakonec, když ze mě všechny koule vyskočily, zavolal strážě a odvezli mě zpět do cely.
Ten den nikdo nemluvil. Každý byl ve svých myšlenkách.

Ke večeru pro nás strážci opět přišli a vyvedli nás z cely. Tentokrát jsme nebyli odvezeni do suterénu, ale na jiné místo, umístěné na konci chodby procházející celou budovou. Když jsme šli dovnitř, ocitli jsme se v dlouhé místnosti. Uprostřed místnosti bylo pódium s tyčí a kolem ní byly pohovky, na nichž seděli všichni mučitelé, vedle nich stůl se šampaňským.

- No, děvčata, rozhodli jsme se zde pro vás uspořádat malou soutěž a určíme, kdo to nebude mít lehké - řekla černoška.

Tato slova zněla velmi děsivě.

- Nejprve chceme show, pojďme se podívat, jak se předvedete u tyče - řekla.

V tom jsem měly s Kristinou výhodu, protože jsme se dříve věnovali strip tanci.

Brzy vešel do místnosti muž a přinesl velkou tašku s různými fetišovými oděvy. Ženy šly ke stolu, kde byly šaty, a začaly diskutovat o tom, jaké oblečení si oblečou.

"Budete se muset velmi snažit, pokud chcete žít klidně," řekl nám se smíchem mladý muž v brýlích.

První účastnicí byla Valentina.

Nasadili na ni řetězy a vedli ji k tyči. Celé Valentinino tělo bylo pokryto rány od bičku.

S jistotou nevstoupila na jeviště a postavila k tyči.

Začala hrát hudba a Valentina začala tančit.

Bylo zřejmé, že se snažila ze všech sil, ale přesto se jí to nepodařilo, bylo jasné, že ta dívka takové zkušenosti neměla.

Po pěti minutách hudba skončila. Valentina sklonila hlavu a čekala na verdikt.

- Podle mého názoru není dost dobrá - řekl muž s brýlemi.

- Ano, souhlasím - řekla žena.

- Tak dobře vypadají stopy z mého biče, - řekla černá žena se smíchem. Všichni se zasmáli.

- Další - zařval muž.

Hubená Alicia byla další v řadě. Byla oblečena do obleku, který byl v podstatě vyroben z opasků.

Hudba znovu hrála a Alicia začala tančit.

Některé momenty Alicie se ukázaly jako sexy, rozhodně to bylo lepší než v případě Valentiny.

- Je to odpad - řekla černoška.

- No, cokoliv je lepší než ta předchozí - verdikt vynesl mladý muž v brýlích.

- Prostě se mi to líbí. - řekl druhý muž, myslím, že jí dám šanci ve druhém testu.

Další na řadě byla Olivia. Oblečená byla do sexy kalhotek a legín nad kolena.

Z mého pohledu tančila huř než Alicia, ale lepší než Valentina.

Diváci se rozhodli, že v druhém testu může dostat ještě šanci.

Teď přišel můj čas.

Dostala jsem černé krajkové kalhotky a kožené oblečení, ani nevím, jak to správně nazvat.

Když začala hrát hudba, pilně jsem začala dělat to, co se kdysi učila.

- Bravo - zakřičel chlap s brýlemi po skončení hudby.

- Takle by to mělo vypadat - řekla černoška.

- Ano, určitě máte talent - řekl muž.

"Chtěla bych vidět, co ještě umí," řekla černoška znovu.

Po mě Fukko vstoupila na pódium v koženém oblečení. Musím říci, že samotný outfit na ní vypadal velmi sexy a podle mého názoru tančila lépe než všechny předchozí. No, kromě mě, samozřejmě.

Byla nedoceněna a černoška řekla, že by se na ni při druhém testu zaměřil.

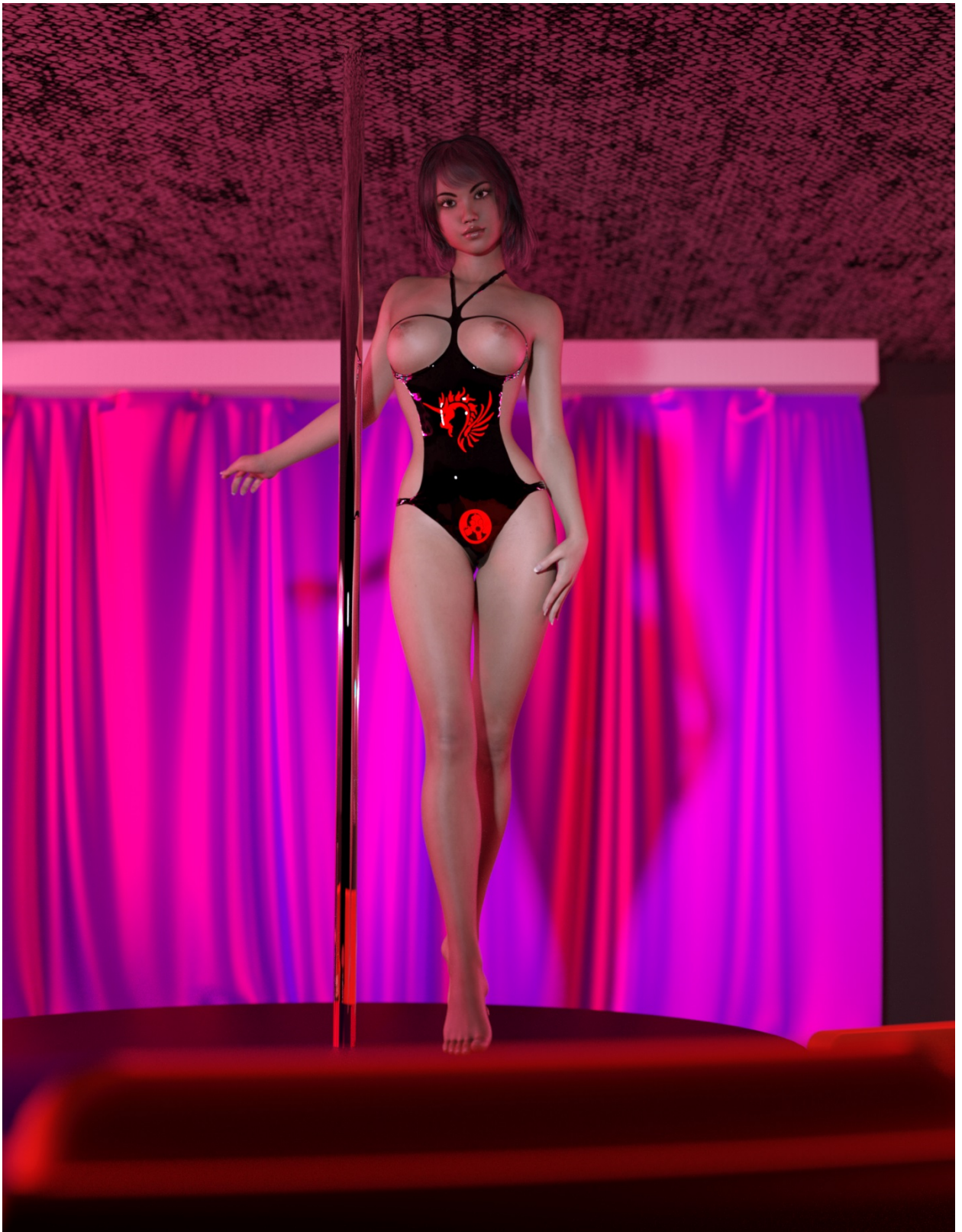
- Nevadí mi - řekl chlapík s brýlemi.

- Je v pohodě- řekla druhá žena.

Po ní byla na jeviště pozvána Jane.

Nebylo možné to nazvat tancem. Jen prošla okolo tyče a to bylo vše.

- Co to dělá? Sama si podepsala rozsudek - pomyslela jsem si.

- To byl horor, řekl chlap s brýlemi po skončení tance.

"Opravdu lepší to nesvedu," řekla Jane.

- Myslím, že tady, nemůže být řeč o druhé šanci - řekla černoška.

- Vezměte ji rovnou zpět do cely, později ji pošleme k řezníkovi - řekl druhý muž.

Stráže vzaly Jane za paže a vyvedly ji z místnosti.

Poslední tanec předvedla Kristina. U ní jsem nepochybovala, protože jsme najednou tančili spolu.

Dokonale předvedla siluety na tyči.

- Výborně - publikum bylo očarováno.

Když Kristina odešla od tyče, všimla jsem si dokonce úsměvu na tváři, i když se jen tak na vteřinu.

Muž, přistoupil k hubené dívce, vzal ji za ruku a vedl ji zpět na pódium.

"Dávám ti poslední šanci." Chci, aby jsi si stčila ruku do zadku - řekl.

Hubená dívka si lehla na pódium a začala si zasouvat prsty do zadku. Nešlo jí to. Neustále žalostně sténala a nemohla ruku dostat do konečnicku.

"Začínáš zkoušet mou trpělivost," řekl muž.

Navzdory jeho slovům stále nemohla dostat ruku do zadku.

- Takže, to mi stačí - řekl muž a vzal Alicii za ruku a odtáhl ji stranou.

- Klekni na čtyři a roztáhnete si hýždě - přikázal.

Alicia poslušně klekla na všechny čtyři a roztáhla zadek.

Muž okamžitě vzal robustní kovové vlnité dildo a prudce ho vrazil do řiti Alicie.

- Aaaaau - zakřičela Alicia.

Několik minut šukal hubenou dívku statným robertkem a tlačil ho téměř nadoraz. "Zase máš štěstí," řekl. Nechávám tě jen proto, že tě mám rád. Po těchto slovech byla Alicia poslána zpět k nám a Fukko a Olivia byli pozváni na pódium. Před nimi byla instalována dvě obrovská tlustá dilda.

- Která si ho vrazí hloběji, vyhrává - řekla černoška - začněte.

Dívky neměly na výběr, šly a narazili si dilda na zadek.

- Máte tři minuty - řekl chlapík s brýlemi a zapnul stopky.
Dívky začaly. Jejich tváře se svíjely bolestí, sténaly, ale uvědomily si, že v případě neúspěchu je čeká něco strašnějšího - svědomitě tlačily dildo hlouběji do sebe.
- Stop. Čas. - Křičel chlap s brýlemi.
Dívky zastavili.

- Dobře. Zdá se, že je vše zřejmé - řekla černoška - vítězka je ta vlevo. Po jejích slovech byly dívky odvedeny z pódia.
- No, je čas se pobavit - řekl muž.
Přistoupil ke Christině, vzal ji za ruku, přivedl k pohovce, potom se svlékl a posadil se.
- no tak, udělej mě.
Kristina se okamžitě sklonila a začala mu kouřit.

- Ó, ano, chytrá holka, umíš nejen tancovat - řekl muž.

V tu chvíli ke mně přišla černoška a odvedla mě do jiné části místnosti, kde byly madrace a polštáře.

- Uvidíme, co dalšího umíš. Sundala si kalhotky a lehla si na jednu z madrací.

- Tady přijde vhod zážitek z vězení - hlavou mi prolétla myšlenka.

Začala jsem jí olizovat její chlupatou kundičku.

Snažila jsem se, hrála jazykem s jejím klitorisem, pronikala dovnitř její kundičky a po deseti minutách černá žena zasténala a pevně mi nohama stiskla hlavu.

"Skvělé, líbilo se mi to," řekla.

Vstala jsem a v tom mně chlap s brýlemi chytil za ruku a vedl mě na pódium. "Skloň se," řekl.

S jednou nohou na pódiu jsem se sklonila. Ten chlap mi okamžitě vrazil penis do zadku.

Bylo to bolestivé, ale docela snesitelné ve srovnání s těmi míčky.

Šukal mě asi dvacet minut, poté jsem ucítila pulzování jeho penisu a proud spermií vystřelil do mých střev.

Vytáhl ze mně penis. A já šla k ostatním dívkám, ale v cestě mi stál strážce z vězení, který mě sem přivedl. Už byl nahý.

- Nečekala jsi, že mě tu uvidíš? Pojď se mnou - řekl a popadl mě za ruku a vedl mě ke zdi.

Opřel mě o zeď, a začal mě šukat do kundičky.

Šukal mě dlouho, myslím, ne méně než třicet minut. Všechno ve mně už bylo odřené..
V okamžiku vytáhl ptáka z mé kundičky, spustil mě na podlahu a držel ruce nad hlavou, vtlačil mi ptáka do úst a začal znovu šukat.

To trvalo dalších dvacet minut. Potom mi vrazil celý penis do krku. Nemohla jsem dýchat, dávila jsem se. Modlila jsem se aby už byl rychle konec.
- Dodělej mně rukama - řekl a vytáhl penis z mých úst.

Asi pět minut jsem mu ho honila, dokud jsem necítila pulzování jeho penisu. Jakmile jsem otevřela pusku, byla jsem naplněna proudem horkého spermatu.

Nechtěla jsem pokoušet osud, spolkl jsem všechno, co jsem měl v ústech, a potom jsem olízla zbytek spermií tekoucích po bradě.

Nakonec jsme byli odvezeni zpět do cely.

Dívky, kterým bylo řečeno, že budou potrestány, se velmi obávaly a plakaly.

Myšlenka na to, co nás ještě čeká, nám nedávala spát.

Následujícího rána jsme byli znovu vyvedeni z cely. Tentokrát na ulici. Den byl horký a slunečný.

Na jedné z plošin byla konstrukce s otvory pro upevnění paží a nohou.

Muž, který měl rád hubenou dívku, se otočil k nám.

- Pojď sem - řekl hubené.

Šla k němu.

- Včera jsi se moc dobře nepředvedla. Budeš muset asi přepracovat můj postoj k tobě.

Po jeho slovech byla hubená žena upevněna v této struktuře a po několika minutách začali přicházet vězni. Bylo jich hodně, pravděpodobně asi třicet. Ukázalo se, že byli doživotně odsouzenými vězni, kteří se nacházeli na území tohoto místa.

- Je vaše - řekl muž vězňům - šukej s ní, jak chcete.

Vězni se okamžitě seřadili.

První vězeň se přiblížil k Alicii, sundal jí kalhotky, vrazil ptáka do řiti dívky a začal ji šukat.

Netrvalo to dlouho, asi pět minut a muž skončil a udělal se do mí. Po něm, jeden po druhém, muži šukali Alicii do všech otvorů. Sledovali jsme tuto scénu déle než tři hodiny. Než poslední vězeň skončil, Alicia už byla vyčerpaná a doslova celá naplněná spermatem.

Poté, co byla sundána z konstrukce, muž řekl strážným, aby ji umyli a že je jejich. Od této doby bude sloužit strážným, dělníkům i vězňům.

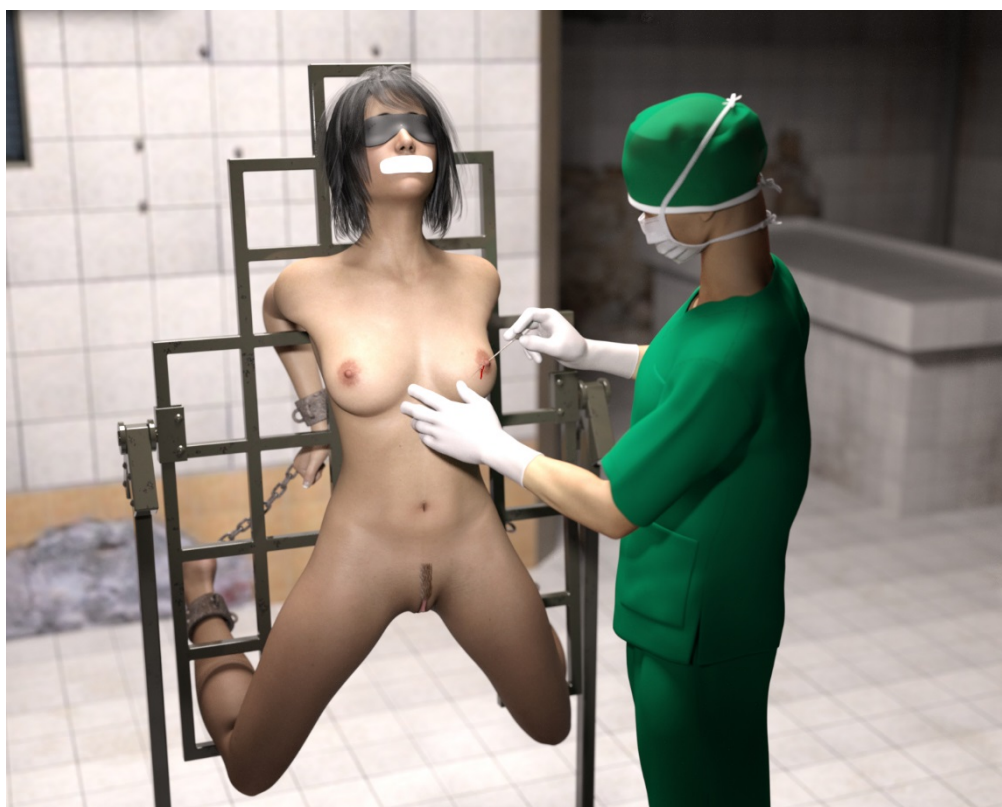
Poté jsme byli převezeni do jiné budovy. Skončili jsme v místnosti připomínající márnici. Bylo pokryta bílými dlaždicemi.

Uprostřed místnosti byl muž v lékařském oděvu a rukavicích.

Dozorci nainstalovali mřížovou konstrukci v místnosti a připevnili k ní Jane.

Po několika minutách přišel k Jane muž v lékařském oblečení a položil jí na oči tlustý obvaz. Totéž udělal s jejími ústy. Obvaz byl tak těsný, že Jane mohla jen broukat. Muž vytáhl dlouhou a silnou jehlu a propíchnul s ní dívce na levou bradavku.

Jane stékala krev z bradavky. Jediné, co jsme slyšeli, bylo zoufalé bučení dívky.
O minutu později udělal muž totéž s druhou bradavkou dívky.
Muž vzal třetí jehlu a posadil se mezi nohy Jane ke klitorisu. Několik vteřin o něčem přemýšlel, potom vpíchl jehlu do klitorisu.

Potom opustil kancelář a nechal Jane na dvacet minut. Celou tu dobu jsme sledovali, jak otáčí hlavou, a poslouchali její sténání.

Když se vrátil, muž se znovu přiblížil k Jane. Tentokrát držel v ruce skalpel.

Přiložil ho k břichu, silně na ni zatlačil a udělal hluboký řez.

Jane hluboce zoufale zasténala.

O několik sekund později se břišní dutina rozevřela a my jsme viděli vnitřní orgány dívky. V tu chvíli Kristina omdlela.

Jane stékala krev nohou.

Měla jsem závratě.

O několik minut později Jane přestala vydávat zvuky. Muž k ní přišel zezadu, uvolnil ruce a nohy. Jane okamžitě padla na podlahu. Část vnitřností vypadla. Celá podlaha byla celá od krve.

- Uklidte to tady, řekl muž a odešel z místnosti.

Strážce přistoupily k Jane, zabalily její tělo do pytle a odnesly ji ven. Potom oťřeli podlahu od krve.

O dvacet minut později přinesli strážce lékařský stůl.

Když to nainstalovali, přiblížili se k nám a vzali Olivii za ruku a táhli ji ke stolu.

"Ne, prosím, nepouštěj mě," křičela hystericky Olivia.

Navlékli dívce na ruce a nohy pouta a položili ji na stůl a zajistili.

O několik minut později muž znovu vstoupil do kanceláře. V jeho ruce byla středověká hruška na mučení.

Olivie prosila, aby přestala, a dívala se mu žalostně do očí.
Muž přistoupil k Olivii a dal jí do pochvy hrušku.
"Prosím, nedělej to, nedělej to," křičela hystericky Olivia.
Muž nevěnoval pozornost jejím výkřikům a prosbám a začal energicky Olivii hruškou šukat.

Po úplném zavedení začal otáčet kroužkem a lístky hrušky se začaly otevírat. Oliviiiny výkřiky doslova ohlušily všechny v místnosti. Stále ale nepřestával.

Ještě chvíli a Olivii by doslova roztrhnul, ale v tu chvíli přišla černoška ke stolu, vzala muže za ruce a požádala ho, aby přestal.

- Rozhodla jsem se, že jí pro tebe zachráním život. Koupím jí od tebe nazpět a vezmu si jí k sobě. Sám se s ní pobavím, "řekla černoška.

- No, jak říkáš - řekl muž, poté otočil prsten hrušky v opačném směru a vytáhl jej z Oliviiiny pochvy. Dozorci vešli do místnosti. Olivii uvolnili od stolu a odvedli.

- Jsem nadržžený - řekl muž a přišel k nám - vzal Fukko za ruku.

- No tak, pomoz mi se uvolnit, jinak skončíš na místě předchozí dívky. Sklonil kalhoty a vystrčil ztopořený penis..

Fukko se sklonila a pilně začala kouřit.

Muž začal silně tlačit na Fukkinu hlavu a vrazil penis dívce do krku.

O několik minut později vytáhl penis a obrovské množství spermií vystřelilo nejprve do úst Fukki a poté do její tváře. Měl obrovské množství spermií.

Po tom všem jsme byli opět vyvedeni na ulici a přivedeni z druhé strany budovy. Tentokrát jsme viděli malou gilotinu, která stála uprostřed trávníku. Strážce k nám přišly a vzaly Valentinu za ruce a táhly jí k gilotině. - ne, ne, ne - řekla Valentina chvějícím se hlasem. Strážce svázaly Valentiny ruce za zády a srazily ji na kolena pod gilotinu. O několik minut později přišla žena která dříve mučila Fukku vodou a příklepovým kladivem. Sundala si boty, vzala velkou dřevěnou palici a šla ke gilotině.

"Neboj se, všechno bude rychlé," řekla Valentíně a zvedla kladivo. Než Valentina stihla zavřít oči, udeřila žena palicí na základnu gilotinového nože.

Hlava dívky okamžitě odletěla dolů a tělo spadlo na bok.
S úsměvem se žena otočila a odešla z mýtiny, jako by se nic nestalo. Valentinino bezhlavé tělo nalévalo krví trávník.

Poté k nám přišel mladý muž s brýlemi. A vzal Kristinu za ruku
. Bála jsem se, že ji čeká stejný osud. Ale řekl, že ji kupuje zpět.
- Ty a já prožijeme spoustu experimentů, drahá - řekl, díval se Kristině do očí, poté, co spolu se strážci opustili mýtinu.
Zůstali jsme jen dvě. Já a Fukko.
Byli jsme převezeni do stísněné místnosti pouze s jednou postelí a řekli nám, že teď je to náš domov.

Nedali nám ani oblečení. Strávili jsme den přemýšlením o tom, co jsme zažili a co jsme viděli, a druhý den k nám přišel jeden ze strážců a řekl, že teď budeme muset sloužit vězňům, kteří na to mají peníze. Téhož dne začali do naší cely přicházet vězni.

První byl černoch.

Položil mě na všechny čtyři a tvrdě mě šukal do zadku.

Bezprostředně po něm byl do místnosti přiveden velký muž, který Fukku brutálně šukal do prdele.

Ve srovnání s tím, čím jsme prošli, bylo toto nejmenší zlo. Stává se, že máme štěstí a denně k nám přijde jen jedna osoba, a jsou dny, kdy musíme sloužit pěti nebo dokonce deseti lidem. Jsou dny, kdy nikdo nepřijde, ale je to extrémně vzácné.

Po celý rok sloužíme různým vězňům s různými sklony. Během této doby jsme si už na to zvykli a pokračujeme v životě.